ODKAZ II - NEPRIATEĽ

JOZEF BIDULSKÝ

KAPITOLA 1

Psychologický šach

V kancelárii oddelenia WPD vládlo ticho, prerušované len monotónnym bzučaním žiariviek a rytmickým klepaním dažďových kvapiek na okenné tabule. Juliet Hayesová sedela za stolom, ktorý ešte nedávno patril Michaelovi. Okolo nej neboli žiadne zbytočné papiere, žiadne hrnčeky od zaschnutej kávy ani panické poznámky na lepiacich páskach.

Vyčistila stôl. Vyčistila celý priestor.

Na monitore svietila otvorená zložka: VARGA, Jozef. Profil subjektu.

Zatiaľ čo Michael pracoval v špirále paranoje, do ktorej ho stiahol Jozef kufríkom a neustálym strachom z tieňov Čierneho kruhu, Juliet pristupovala k prípadu s chladným, chirurgickým odstupom. Pre ňu Jozef Varga nebol mýtické monštrum ani nedotknuteľný kráľ podsvetia. Bol to človek. Človek s mimoriadnym intelektom, precíznym systémom a nepochybne obrovským egom.

Sklopila zrak k spisu. Všetky predošlé správy vyšetrovateľov sa točili okolo razii v prístavoch, silových zásahov a neúspešných pokusov o dolapenie radových pešiakov.

Chyba, pomyslela si Juliet a prešla prstom po logistických mapách prístavnej zóny Blackwater Port. Udierať po rukách človeka, ktorý ovláda hlavu, je iba plytvanie muníciou.

Prvým krokom, ktorý Juliet urobila po prebratí spisu, bolo kompletné zrušenie starých policajných postupov.

Zrušila nočné hliadkovanie okolo známych podnikov Čierneho kruhu, stiahla sledovacie tímy z adries, ktoré Varga očividne poznal, a namiesto toho zamerala svoju pozornosť na dátové toky, mestský kamerový systém a logistické uzly, aj za pomoci Sáry.

O tri ulice ďalej, v tichom, tlmene osvetlenom priestore podkrovného loftu na nábreží, Jozef Varga sledoval monitory.

Systém ARIA, ktorý mal napojený na mestskú infraštruktúru, mu do reálneho času posielal dáta o každej zmene v policajnej sieti. Keď videl, že sledovanie jeho obvyklých trás bolo zrušené a že sa vyšetrovací spis presunul do rúk novej detektívky, na tvári sa mu objavil jemný, takmer nebadateľný úsmev.

„Juliet Hayesová," prečítal si jej meno na obrazovke.

ARIA mu do piatich sekúnd vygenerovala kompletný profil: vyštudovala s vyznamenaním, žiadne disciplinárne tresty, žiadne záväzky k skorumpovaným politickým zložkám mesta. Čistý štít. A čo bolo najzaujímavejšie – mimoriadne vysoká úroveň taktického myslenia.

Jozef sa oprel do koženého kresla a chvíľu ju pozoroval cez kameru mestskej kaviarne West Side Diner.

Bolo presne 07:15 ráno. Juliet vošla dnu, mala na sebe tmavomodrý kabát a v ruke držala spis. Objednala si čiernu kávu bez cukru a jeden croissant. Žiadne rozptyľovanie, žiadne pozeranie do telefónu. Sadla si k oknu, odkiaľ mala výhľad na celú ulicu aj na vchod do kaviarne.

„Učíš sa rýchlo, detektívka," zamrmlal Jozef pre seba.

Namiesto toho, aby sa ju pokúsil zastrašiť alebo ju vytlačil z ulíc, ako by to spravil Victor Kane alebo Daniel Cross, Jozef sa rozhodol zmeniť pravidlá hry. Ak chcela hrať šach, dal jej prvého pešiaka.

Druhý deň ráno našla Juliet na svojom pracovnom stole obálku. Nebola doručená poštou – ležala priamo na jej klávesnici. Vnútri nebola žiadna výhražná správa, len vytlačená stránka z mestského registra nehnuteľností s podčiarknutým parcelným číslom v priemyselnej zóne a priložený šifrovaný kód.

Keď ho Juliet o dve hodiny neskôr rozlúštila, spolu s Michaelom a Sárou, zistili, že ide o súradnice a čas dodávky nelegálneho tovaru. Nebola to však akcia Čierneho kruhu. Boli to dáta o konkurenčnom gangu z Južného dielu, ktorého sa Jozef potrebuje zbaviť bez toho, aby si zašpinil vlastné ruky.

„Posiela mi darčeky," povedala si Juliet sama pre seba v kancelárii, kým si prezerala papier. „A myslí si, že budem hrať jeho hru."

Namiesto toho, aby poslala na miesto zásahovku a vzala si zásluhy za zatknutie nepatrných pašerákov, Juliet spravila niečo, čo Jozefa skutočne prekvapilo.

Zásah vykonala v tichosti, bez prítomnosti médií, a na miesto zaistenia nenechala napísať svoje meno. Hneď na druhý deň ráno sa v miestnych novinách Westhaven Chronicle v sekcii súkromných inzerátov objavil tichý odkaz:

„Ďakujem za pešiaka. Ale ak chceš hrať s kráľom, budeš musieť obetovať viac než len cudzích pešiakov. – J."

Jozef sedel pri raňajkách v Black Oak, keď si inzerát prečítal. Pustil noviny na stôl a prvýkrát po veľmi dlhej dobe sa nahlas zasmial.

Odpovedala mu. Nepoužila policajné vysielačky, nepoužila oficiálne tlačové správy. Pochopila, že toto nie je boj dvoch inštitúcií, ale dialóg dvoch myslí.

Počas nasledujúcich troch týždňov sa medzi nimi rozhorela tichá, neviditeľná vojna. Jozef jej, Michaelovi a

Sáre posielal stopy, ktoré viedli ku skorumpovaným úradníkom mestskej správy, ktorých mal prečítaných, a Juliet ich jedného po druhom odstraňovala zo šachovnice – no zakaždým mu v novinách alebo cez verejné dátové šifry zanechala správu, ktorou mu dala najavo, že presne vie, čo tým sleduje.

Jozef bol jej neústupčivosťou a chladnou logikou doslova fascinovaný. Každý jej krok bol premyslený, čistý a bez emócií. Zisťoval, že Juliet nie je len ďalší policajt v uniforme. Bola jediným človekom v celom Westhavene, ktorý mu dokázal sekundovať.

A Juliet? Juliet si pri každej rozlúštenej šifre, pri každom pohľade na mestské kamery začínala uvedomovať niečo oveľa nebezpečnejšie. Jozef Varga nebol bežný zločinec. Mal v sebe mrazivú eleganciu, temnú charizmu a víziu moci, ktorá presahovala obyčajnú chamtivosť.

Bol to nepriateľ, ktorého musela dostať za mreže. No zároveň to bol jediný človek v meste, ktorý rozumel spôsobu, akým myslela.

A táto fascinácia začínala byť pre oboch nebezpečná.

KAPITOLA 2

V tieni podniku Black Oak

Nočný North District dýchal chladným luxusom. Zatiaľ čo ulice okolo prístavu páchli soľou, naftou a hnilobou, tu vo vzduchu visela vôňa drahých parfumov, lešteného mramoru a exkluzívneho tabaku.

Na rohu dvoch hlavných bulvárov stál podnik Black Oak. Zvonku pôsobil nenápadne – iba tmavá presklená fasáda, masívne mahagónové dvere a malá mosadzná tabuľka s vyrytým názvom. Žiadne neónové pútače, žiadna hlasná hudba pre pouličné davy. Všetci však vedeli, čo ten podnik znamená. Oficiálne patril Marcusovi Valeovi – mužovi, ktorý premieňal špinavé peniaze podsvetia na čistý kapitál a eleganciu. Neoficiálne to bol Jozefov hlavný stan, pevnosť a miesto, kde neplatili platné zákony Asterie, ale výhradne pravidlá Čierneho kruhu.

Policajti z WPD sa tomuto podniku vyhýbali. Vedeli, že ak by tam prišli bez príkazu na prehliadku, právnici Marcusa Valea by ich zničili do dvadsiatich štyroch hodín. A ak by prišli s príkazom, nenašli by nič než úspešných podnikateľov pri poháriku koňaku.

Juliet Hayesová sa napriek tomu rozhodla prekročiť jeho prah.

Neurobila to z impulzívnosti. Trávila tri dni štúdiom majetkových prevodov, fiktívnych firiem a dodávateľských zmlúv mestskej siete. Kým Michael by hľadal Jozefa v opustených skladiskách, Juliet si všimla, že toky šifrovaných dát a schválené finančné transakcie Čierneho kruhu sa zbiehajú práve tu.

Keď o svojom zámere navštíviť Black Oak povedala na stanici, Michael Carter priam vyskočil zo stoličky.

„To je čisté bláznovstvo, Juliet!“ prehlušil ruch v kancelárii. „Vstúpiť do toho podniku sama? Dá sa tam poslať zásahovka, môžeme zariadiť sledovanie z ulice, ale ísť tam v civile je samovražda. Ak ťa tam spoznajú, a oni ťa už isto poznajú nevyjdeš odtiaľ živá.“

„Ak tam pošleme zásahovku, Carter, Jozef vyjde zadným vchodom skôr, než naši ľudia vystúpia z áut,“ odvetila Juliet pokojne, pričom si do puzdra pod sakom zasunula služobnú zbraň. „A ak postavíme sledovačku na ulicu, bude nás mať len pre srandu. Nedám sa len vystrašiť. Chcem, aby vedel, že jeho teritórium pre mňa nič neznamená.“

Kapitán Shaw po dlhom presviedčaní nakoniec Juliet povolil ísť do podniku, ale pre istotu nechal dve hliadky krúžiť po okolí v prípade problémov. Michael aj Sára ju čakali v aute blízko podniku.

"Ešte stále si to vieš rozmyslieť." naliehal Michael, keď vystupovala z auta.

"Budem v poriadku, počkajte ma tu." ubezpečila ich a smerovala k Black Oak.

Keď Juliet zatlačila ťažké mahagónové dvere Black Oak, vo vnútri vládlo tlmene osvetlené ticho. Z reproduktorov sa niesol pomalý, nízky džezový motív. Priestoru dominovala vysoká galéria s preskleným zábradlím na poschodí, kožené sedačky a bar z lešteného tmavého dreva.

Prechádzala okolo ochranky pri vchode. Dvaja urastení muži v oblekoch sa na seba pozreli. Poznali ju. Jej fotografia visela na interných nástenkách Čierneho kruhu odkedy prebrala Vargov spis. No Juliet neprejavila ani náznak zaváhania. Jej krok bol pevný, držanie tela dokonalé.

Kráčala stredom podniku, vnímajúc, ako sa rozhovory pri okolitých stoloch na sekundu zaseknú. Muži v drahých

sakách a ženy vo večerných šatách stíchli. Vzduchom sa preliala mrazivá vlna napätia. Každý cítil, že v miestnosti je policajtka.

Juliet prešla až na koniec podniku, k rohovému stolu s výhľadom na celú halu aj na schodisko vedúce na poschodie. Sadla si, položila ruky na stôl a pozrela priamo na barmana.

„Čiernu kávu. A pohár čistej vody," povedala tichým, vyrovnaným hlasom.

Na poschodí, v tieni preskleného balustrádového balkóna, stál Jozef Varga. Mal na sebe tmavomodrú košeľu s vyhrnutými rukávmi a v ruke držal pohár s whisky. Vedľa neho stál Victor Kane – muž s vojenským držaním tela a jazvou na tvári.

„Mám ju vyviesť?" spýtal sa Kane s chladným tónom v hlase. „Je to drzosť. Žiaden policajt si doteraz nedovolil vojsť sem len tak z ulice."

Jozef nepovedal nič. Dlhých desať sekúnd ju iba pozoroval. Sledoval, ako si pokojne upravila golier na saku, ako si odložila kabelku a ako jej tmavomodré oči behali po priestore s absolútnym, vypočitavým odhadom riskov. Nebol v nej strach. Nebola v nej ani zbytočná predvádzavosť. Bola v nej len čistá, sústredená inteligencia.

„Nechaj ju tak, Victor," povedal Jozef a na tvári sa mu objavil ten istý ľahký, fascinovaný úsmev, aký mal pri obrazovkách ARIA. „To nie je drzosť. To je pozvánka. Chce aby som išiel za ňou."

Jozef dopil whisky, položil prázdny pohár na stolík a pomalým, vyrovnaným krokom začal schádzať po schodoch dole do haly.

V podniku zavládlo absolútne ticho. Aj hudba z reproduktorov akoby ustúpila do úzadia. Ľudia pri stoloch sledovali, ako ich šéf kráča priamo k osamelému stolu

mladej detektívky.

Jozef sa zastavil pri jej stole. Bez opýtania si odtiahol ťažkú drevenú stoličku a posadil sa naproti nej. Barman v tej istej sekunde položil pred Juliet kávu a pred Jozefa postavil nový pohár s jantárovou tekutinou. Oči sa im stretli. Bol to prvý moment, kedy nestáli za sklom svojej kancelárie, za kamerovým systémom ani za šifrovanými inzerátmi v novinách.

„Detektívka Hayesová," ozval sa Jozef. Jeho hlas bol hlboký, pokojný a mal v sebe zvláštnu, prirodzenú autoritu. „Konečne mám tú možnosť vás spoznať. Ak hľadáte niečo nelegálne v tomto podniku alebo finančné nezrovnalosti, musím vás sklamať. Naše účtovníctvo je čistejšie než väčšina mestských rozpočtov a toto je podnik pre pracujúcich ľudí, ktorí si prišli vyvetrať hlavu."

Juliet sa jemne usmiala, no jej pohľad ostal chladný. Uchopila šálku kávy, odpila malý dúšok a oprela sa o stoličku.

„Nestarám sa o vaše účtovníctvo, Varga. To nechám daňovému úradu," odpovedala vyrovnane. „Prišla som sa pozrieť na človeka, ktorý si myslí, že toto mesto je jeho vlastná šachovnica."

Jozef sa zľahka zasmial. Naklonil sa o niečo bližšie, ruky mal zopäté na stole. „A čo ste zatiaľ zistili?"

„Že ste opatrný," povedala Juliet a pozrela mu priamo do očí. „A že sa nudíte. Michael Carter mi povedal, ako ste stavali vysielačky v garáži. Vy nechcete len peniaze, Varga. Peniaze sú pre vás nudné. Vy chcete ovládať systém. Ale problém s ľuďmi, ktorí si myslia, že môžu určovať pravidlá hry, je v tom, že skôr či neskôr narazia na niekoho, kto podľa ich pravidiel hrať odmietne."

Jozef si ju premeral s novým, hlbším rešpektom. Cítil, ako sa mu pod kožou rozlieva zvláštne napätie – nebol to

hnev, nebol to strach. Bola to nebezpečná, opojná fascinácia. Žiadny iný policajt vo Westhavene s ním takto nehovoril. Všetci sa ho buď báli, alebo hľadali cestu, ako ho zatknúť pomocou paragrafov. Juliet ho čítala ako otvorenú knihu.

„Vy nehráte pre zábavu, detektívka?“ spýtal sa Jozef a tón jeho hlasu zjemnel, hoci stále niesol mrazivý podtón. „Vy hráte pre spravodlivosť? Pre ten prehnitý systém, v ktorom ani neviete, komu môžete veriť? Slúžite mestu, kde sa rozhodnutia robia za zatvorenými dverami a ľudia, ktorí ich robia, sa navonok tvária ako tí, čo vás chránia. A vy im stále veríte.“

Na chvíľu sa odmlčal.

„Tak mi povedzte, detektívka... čo vám tá vaša spravodlivosť vlastne ponúka?“

„Ponúka mi čisté svedomie,“ odvetila Juliet bez jediného zaváhania. „A vedomie, že jedného dňa budete stáť pred súdom za všetko, čo ste urobili. Nie preto, že som vás prekabátila. Nie preto, že som bola silnejšia. Ale preto, že aj ľudia ako vy raz musia niesť zodpovednosť za svoje rozhodnutia.“

Jozef sa usmial. Zdvihol pohár s whisky, mierne ho naklonil smerom k nej v tichom prípitku a odpil si.

„Páči sa mi vaše odhodlanie, Juliet. Skutočne,“ povedal ticho. „Ale pamätajte si jednu vec. Toto mesto sa nezmení len preto, že máte odznak. Ak sa pokúsite zničiť Čierny kruh silou, ulice zaplaví chaos, aký ste ešte nevideli. Ja držím toto mesto a mojich ľudí na reťazi. Ak ma odstránite, tá reťaz praskne.“

„Tak potom prinútim prasknúť aj ich,“ odpovedala Juliet, vstala zo stoličky a vytiahla z vrecka presnú sumu za kávu, ktorú položila na stôl. Nenechala tam ani cent navyše.

Pokojne sa naňho pozrela. „Ďakujem za kávu, Varga. Nabudúce sa zase stretneme. A tentoraz budem podmienky určovať ja.“

Otočila sa a pokojným, vyrovnaným krokom odišla k vchodu. Všetci naokolo na ňu prekvapene zízali a očkom čakali, čo Jozef urobí. Niektorí čakali, že ju na mieste zabije. Iní čakali, že ju unesie. Nič z toho sa ale nestalo.

Jozef ostal sedieť za stolom a sledoval, ako mizne za mahagónovými dverami.

Na poschodí, neďaleko preskleného zábradlia, však stál Daniel Cross. Jeho tvár bola skrivená hnevom. Pristúpil k Victorovi Kaneovi a zasyčal: „Vidíš to? On sa s tou policajtskou sukou rozpráva ako s nejakou dámou! Dáva jej kávu, debatuje s ňou v našom vlastnom klube! Varga stráca rozum. Tá ženská je nebezpečná a ak ju nezastavíme, zničí nám celú našu prácu!“

Victor Kane hľadel dole na Jozefa, ktorý stále hľadel na prázdnu stoličku naproti sebe.

„Jozef ju nechce zabiť, Daniel,“ povedal Kane chladne. „On ju chce prechytračiť. A to nás všetkých môže stáť krk.“

Cross zaťal päsť, až mu pobeleli kĺby. „Ak to neurobí on… urobím to ja.“

KAPITOLA 3

Záchrana v prístave a útek

Sychravý hmlistý večer premenil prístavnú zónu Blackwater Port na labyrint tmavých tieňov a ozvien. Vlhkosť zaliezala pod kožu a pach slanej vody sa miešal s hrdzou starých prepravných kontajnerov.

Daniel Cross konal rýchlo, špinavo a bez vedomia vedenia Čierneho kruhu. Cez vyhrotený anonymný tip, ktorý zámerne preposlal na stanicu, nalákal Juliet a Michaela Cartera k opustenej skladovej hale č. 14 na okraji dokov. Správa znela jasne: Varga osobne dozerá na nočnú vykládku zbraní.

Boli to jatky pripravené na mieru.

„Nezdá sa mi to, Hayesová," pošepkal Carter, keď vnikli cez hrdzavé postranné dvere do obrovskej, tmavej haly. Svetlo pouličných lámp prenikalo cez rozbité tabule strešných okien len v tenkých, prašných lúčoch. „Je tu príliš ticho."

„Viem," odpovedala Juliet a držala služobnú zbraň pevne v oboch rukách. „Držme sa pri sebe."

Nestihli spraviť ani desať krokov, keď sa z vyhliadkových lavíc pod stropom ozvalo mrazivé cvaknutie záverov zbraní.

„Policajné krysy," ozval sa z tmy Crossov drsný hlas. „Varga je možno mäkký a hrá s vami romantické šachové partie. Ale ja nie."

V tej sekunde prerazila nočné ticho smršť výstrelov.

Kovové konštrukcie hrozivo rezonovali, iskry lietali na všetky strany. Záplava olova prinútila Juliet a Cartera skočiť

za masívne drevené debny.

„Carter!“ skríkla Juliet cez ohlušujúci hluk automatickej streľby.

Michael ležal meter od nej, schúlený na boku. Krv mu obrovskou rýchlosťou presakovala cez svetlú košeľu v oblasti ramena a hrudníka. Oči mal široko roztvorené, dych zrýchlený a plytký.

„Juliet... nemôžem... nemôžem dýchať...“ koktal s námahou.

„Sakra, vydržte!“ Juliet sa pokúsila prestrieľať k nemu, no Crossovi muži ich držali v šachu neustálou paľbou. Zásobník v jej zbrani bol takmer prázdny. Boli chytení v pasci bez akejkoľvek šance na ústup. Cross sa pomaly približoval s úsmevom na tvári, pripravený ich oboch popraviť.

Vtom sa masívne plechové brány haly preborili s mrazivým, škripľavým zvukom.

Do priestoru sa oprel ostrý, oslepujúci kužeľ svetla z terénneho auta a hneď nato sa halou rozletela séria presných, chladnokrvných výstrelov. Žiadna bezhlavá streľba. Každý výstrel mal svoj cieľ. Crossovi muži padali k zemi jeden po druhom.

Juliet si zaclonila oči pred svetlom. Z tmy za prednými svetlami vystúpil vysoký tieň v tmavom kabáte.

Jozef Varga.

Pohyboval sa s absolútnou dominanciou človeka, pre ktorého bol boj prirodzeným prostredím. V ruke držal pištoľ s tlmičom a chladne, bez jediného slova eliminoval zvyšok Crossových strelcov, ktorí v panike začali utekať. Daniel Cross, uvedomujúc si, že plán zlyhal a Jozef prišiel osobne vyrovnať si účty, sa s kliatbou na perách vyparil cez zadný únikový východ.

Jozef sa zastavil pri Michaelovi, kľakol si do krvi a strhol mu košeľu.

„Čo to robíte?!“ vykríkla Juliet, ruky sa jej triasli.

„Ak mu hneď nezatlačím pľúcne krytie, do dvoch minút sa udusí vlastnou krvou,“ odsekol Jozef profesionálne chladným tónom. Z vnútorného vrecka kabáta vytiahol taktický obväz a presnými pohybmi zastavil krvácanie. Carterov dych sa stabilizoval.

V diaľke zahučali policajné majáky.

Jozef sa postavil, ruky mal od krvi. Juliet ustúpila o dva kroky a namierila mu zbraň na hruď.

„V mene zákona, stojte, Varga...“

Neušiel. Urobil krok dopredu, až kým sa hlaveň nedotkla jeho kabáta, priamo nad srdcom.

„Nezastrelíte ma, Juliet,“ povedal ticho. „A obaja vieme, že ma dnes nezatknete.“

„Prečo si prišiel?“ začala mu zrazu tykať.

„Lebo Cross porušil moje pravidlo. Nikto neloví policajtov bez môjho súhlasu. Dnes nie.“ Pozrel jej priamo do jej očí. Nastal dlhý, nekonečný moment absolútneho mlčania. Okolitý svet, sirény v diaľke, dym aj krv na podlahe – všetko prestalo existovať. V tom jednom pohľade sa stretla hlboká vďačnosť za Michaelov život, nepochopenie jeho konania, profesionálna povinnosť, ale aj obrovské, spaľujúce napätie, ktoré medzi nimi horelo od prvej chvíle. Juliet videla v jeho očiach chladný kalkul, no zároveň niečo temne príťažlivé a pravdivé. Jozef videl ženu, ktorá ho držala pod hlavňou zbrane, no jej oči prezrádzali, že v tejto sekunde sa jej celý svet obrátil naruby.

„Hľadaj ma lepšie, detektívka.“ Zbraňou vyrazil hlavný istič. Hala sa utopila v čiernej tme. Keď po troch sekundách Juliet zasvietila záložným svetlom, bol tam len ťažko dýchajúci Michael. Jozef bol preč.

O minútu neskôr vtrhli do haly ozbrojené zložky WPD so zásahovým tímom. Svetlá reflektorov preťali dym. Juliet Hayesová stála sama usprostred spúšte, s rukami špinavými od krvi, so zbraňou v ruke a s pohľadom upretým na otvorený východ do noci.

Jozef však domov nešiel.

Sklad s číslom 9 v starom rybom závode voňal ozónom a studeným kovom. V hale, pod jedinou visiacou lampou, sedel na kovovej stoličke priviazaný muž v roztrhnutej košeli. Volal sa Pete Dunning a bol jedným z Crossových mužov. Pri ňom stáli Victor Kane a dvaja mlčanliví muži s tvrdými výrazmi.

Keď Jozef vošiel, všetci stuhli. Na rukách mal ešte zaschnutú Michaelovu krv.

„Kde je Cross?“ spýtal sa ticho muža na stoličke.

„Neviem, šéf, prisahám, neviem, rozdelil nás…“

Jozef si pomaly vyhrnul rukávy. Neponáhľal sa. Nekričal. Zavesil kabát na hák, vzal zo stola kovovú rúru, s ktorou sa pred rokmi naučil, že chladná presnosť slúži lepšie než zúrivosť, a pristúpil k mužovi.

„Pete, ty si bol pri tom, keď sme začínali,“ povedal pokojne. „Poznáš ma. Viem, že vieš, kde sa Cross skrýva. Viem aj to, že ho chrániš mlčaním, lebo sa bojíš jeho viac ako mňa. A to je chyba v tvojom výpočte.“

Dunning pokrútil hlavou. Jozef ho bez slova silno udrel rúrou po kolene. Zvuk lámanej kosti odrazil steny haly a jeden z mužov sa nenápadne pozrel inam.

„A teraz sa bojíš mňa viac?“ spýtal sa Jozef. „Vidíš, ako rýchlo sa dá zmeniť matematika?“

Po troch minútach ukrutnej bolesti a lámaných kostí, Dunning vyslovil adresu. Bola to zrekvirovaná loď v suchom doku na východnej strane prístavu.

Jozef podal krvavú rúru jednému z mužov a utrel si ruky do vreckovky. „Victor, tvoji ľudia idú so mnou. Nie viac ako šiesti. Zvyšok nech zostane pri skladoch.“

Kane ostal stáť. Jeho tvár bola nečitateľná. „Varga, zachránil si dvoch policajtov. Naši muži sa pýtajú prečo.“

Jozef sa k nemu otočil. Vzdialenosť medzi nimi bola na pár krokov, no vzduch v hale akoby zhustol.

„Muži sa pýtajú?“ zopakoval pokojne.

Kane mlčal.

„Tak im povedz, že Cross zabudol, komu slúži.“ Jozef sa pomaly priblížil. „Nedostal odo mňa povolenie zabiť dvoch policajtov. Urobil to preto, lebo si myslel, že môže rozhodovať za mňa.“

„Ale boli to policajti.“

Jozef sa zastavil pred Kaneom.

„Keby Carter zomrel, WPD by nevyšetrovalo vraždu. Začalo by vojnu. Prehľadali by každý sklad, každú loď, každého človeka v prístave. A keď by našli stopu, ktorá by viedla ku mne, začali by strieľať skôr, než by sa pýtali.“

Kane sa zamračil. „A tá žena? Juliet Hayesová? Tá vás loví.“

„Viem.“

„Tak prečo ste zachránili aj ju?“

„Pretože živý nepriateľ je niekedy užitočnejší než mŕtvy.“ povedal, hoci hlboko vnútri vedel, že k nej začal cítiť aj niečo viac. Vec, s ktorou vôbec nepočítal. Najskôr to považoval celé za hru, ale spôsob, ktorým Juliet pracovala ho neskutočne fascinoval.

Kane naňho mlčky hľadel.

„Hayesová ma hľadá. Nechajme ju hľadať.“ Jozefov hlas zostal pokojný. „Chcem vedieť, čo vie. Ako premýšľa. Ako pracuje.“ Na chvíľu sa odmlčal a v očiach sa mu objavil

sotva badateľný úsmev. „Páči sa mi. Je iná.“

Potom sa jeho výraz zmenil.

„A Carter...“ Na chvíľu zaváhal. „Carter je moja vec.“

Kane nič nepovedal.

„Nezachránil som ich preto, že ich ľutujem,“ pokračoval Jozef. „Zachránil som ich preto, že Cross ohrozil systém, ktorý sme vybudovali. A ja nedovolím, aby mi jeden neposlušný idiot rozpútal vojnu len preto, že chcel byť hrdina. A Cross si veľmi skoro spomenie, kto je na vrchole potravinového reťazca.“

Bola to pravda, no nie celá. Kane to vedel. Prikývol, no v jeho očiach sa niečo pohlo.

Suchý dok na východe prístavu vyzeral ako pohrebisko lodí. Pod rozbitým svetlom stála v tieni rezavého trupu nákladná loď. Na palube sa pohybovalo osem Crossových ľudí.

Jozef prišiel pešo. Sám.

Kane a jeho muži čakali pri lodi, ako im prikázal. Bol to zámer. Ak mal zvyšok Čierneho kruhu uveriť v jeho moc, museli ju vidieť.

Prešiel po dokovej lávke, kabát rozopnutý, ruky viditeľne prázdne. Prví dvaja strážcovia sa pozreli jeden na druhého, zdvihli zbrane, no ruky sa im triasli.

„Pozdravte Daniela,“ povedal Jozef pokojne. „Poviem mu to sám.“

Nikto nevystrelil. Nikto nemal odvahu postaviť sa proti Jozefovi ako prvý.

Vstúpil do kajuty. Cross sedel za stolom s fľašou whisky, pištoľ pred sebou, oči červené. Keď zbadal Jozefa, vyskočil, no než stihol zdvihnúť zbraň, Jozef bol pri ňom. Chytil ho za zápästie, pritlačil mu pištoľ k stolu a druhou rukou ho udrel do tváre tak, že Cross spadol na stoličku.

„Daniel,“ povedal Jozef takmer láskavo. „Vyber si z dvoch možností. Zabijem ťa tu a teraz, alebo ti ukážem, prečo som sa nikdy nemusel hanbiť za to, čo robím.“

Cross zasyčal cez zuby. „Si mäkký… zachránil si ju…“

„Ja som teba zachránil,“ povedal Jozef. „Keby ten policajt zomrel, do týždňa by ťa mal každý policajt v Asterii za cieľ a Čierny kruh by sa rozpadol. Ty to nevidíš, lebo vidíš len krv. Ja vidím následky.“

Zohol sa a zašepkal mu do ucha: „Tvoji ľudia ti už neveria. Dunning mi povedal všetko. Do rána nebudeš mať nič. Ak chceš prežiť, odídeš z Westhavenu a nikdy sa nevrátiš.“

Cross sa zasmial šialeným smiechom. „Nikdy.“

Jozef sa narovnal. „Tak teda do rána.“

Vyšiel z kajuty. Osem mužov na palube sa rozostúpilo. Ani jeden neprehovoril. Keď Jozef prechádzal okolo nich, jeden z nich, mladý chalan s tetovaním na krku, sklonil hlavu.

Do svitania bola Crossova frakcia rozbitá. Jeho najbližší muži prešli k Jozefovi alebo zmizli.

Cross unikol.

KAPITOLA 4

Taktický mat

Westhaven sa prebudil do nového rána. Na uliciach sa nestriehlo na hlučné prestrelky, ale na ticho. Prístavné hliadky Čierneho kruhu boli disciplinovanejšie ako kedykoľvek predtým, obchodníci platili včas a ani jeden colník v Blackwater Port si nedovolil zdvihnúť hlas. Správa o noci v suchom doku sa rozšírila rýchlejšie ako akékoľvek oficiálne hlásenie: Varga sa osobne postaral o každého, kto prekročil jeho hranicu.

Atmosféra na policajnej stanici WPD pripomínala tlakový hrniec tesne pred výbuchom. Po udalostiach v prístavnom sklade č. 14 sa Juliet Hayesová stala pre kolegov stredobodom pozornosti. Michael Carter ležal na jednotke intenzívnej starostlivosti – stabilizovaný, mimo ohrozenia života. Lekári potvrdili, že ak by nedostal profesionálne tlakové krytie priamo na mieste, zomrel by na pľúcny kolaps. Sára sa nezmohla ani na slovo. Celý čas bola pri Michaelovi a ani si nechcela predstaviť čo by sa stalo, keby Jozef tam neprišiel. Vypýtala si voľno aspoň na týždeň, takže Juliet teraz musela pracovať sama.

Záchrana života Michaela rukami najhľadanejšieho muža vo Westhavene však pre Juliet nebola oslobodením. Bola to váha, ktorá ju drvila. Všetci v meste hovorili o tom, že Jozef Varga sa hrá s políciou. V správach i na chodbách stanice rezonovalo, že detektívka Hayesová ostala v hale sama, lebo jej Jozef „daroval život a slobodu“.

Daroval, pomyslela si Juliet a zaťala päsť pri pohľade na taktickú tabuľu pri svojom stole. Nič mi nedaroval. Pustil

ma, lebo si myslí, že je nedotknuteľný.

Jej hrdosť hovorila jasnou rečou. Odmietala prijať predstavu, že žije a funguje len vďaka Vargovej milosti. Ak ho mala dostať, muselo to byť na základe jej vlastných schopností, jej logiky a jej stratégie. Žiadne dlhy. Žiadna vďačnosť.

„Všetci hovoria o tom, že ťa nechal žiť," povedal Shaw, stojac vo dverách. Cigaretu mal v ruke nezapálenú. „Chlapi na chodbe šepkajú, že si s ním v zálohe."

„Nikto mi nič nedaroval," odvetila Juliet bez toho, aby zdvihla hlavu. „A nikto mi nebude diktovať, čo mám cítiť."

Shaw si ju chvíľu premeriaval. „Čo potrebuješ?"

Juliet pomaly zdvihla pohľad. V očiach mala niečo, čo kapitán na nej predtým nevidel. Nie hnev. Rozhodnutie.

„Prístup do všetkých mestských kamier, dopravných a energetických dát."

Shaw za pomoci mladého policajta jej vyhovel. Juliet strávila štyridsaťosem hodín bez spánku. Vylúčila zo šachovnice všetky vonkajšie vplyvy a zamerala sa čisto na Jozefovu psychológiu. Prechádzala si trasy jeho pohybu, správy zo systému ARIA, jeho reakcie v Black Oak aj jeho príchod do prístavu.

Zistila zásadnú vec: Jozef Varga nebol impulzívny. Každý jeho krok bol vypočítaný. Mal však jednu zraniteľnosť, ktorú si sám nechcel pripustiť – potrebu mať všetko pod absolútnou kontrolou a narastajúci, nebezpečný cit k nej. Jozef nevedel odolať pokušeniu sledovať ju, chrániť ju a dokazovať jej svoju prevahu.

„Tvoja inteligencia je tvoja pasca, Jozef," pošepkala Juliet smerom k obrazovke, na ktorej svietil taktický plán mestskej elektrárne v údolí North Valley.

Elektráreň bola kľúčovým uzlom. Juliet zistila, že ARIA využívala záložnú optickú sieť elektrárne na šifrovanie dát

pre Black Circle. Namiesto toho, aby tam poslala zásahovú jednotku s majákmi, pripravila tichú, dokonale premyslenú operáciu.

Vo vyššom poschodí skladu pri prístave stál Jozef pri oknách a sledoval halu. Vedľa neho, ako vždy, stála Nikol, dnes v tmavosivom kabáte, s tabletom v ruke.

„Kane ťa sleduje," povedala. „Nie otvorene. Zatiaľ len počíta, kto stojí na ktorej strane. Dunning, ktorého si spracoval, nie je jediný, kto videl, čo si urobil. Niektorí ľudia sa ťa boja. To je dobre. No niektorí sa začali báť aj toho, že si sa nechal vtiahnuť do konfliktu s políciou."

„Pre Carterovu záchranu?"

„Pre Hayesovú," opravila ho Nikol tichým hlasom. „Videli ťa v tom sklade, Jozef. Videli, ako sa na ňu pozeráš."

Jozef sa neotočil. „Čo vidíš ty?"

Nikol prešla po miestnosti a zastala pri monitoroch ARIA. „Vidím, že Hayesová nezaútočí silou. Nepošle zásahovku, nepodnikne raziu. Urobí presne to, čo by urobil ty. Nájde tvoju závislosť a vytvorí pascu okolo nej. A ty vieš, čo to je."

„Vie, že neverím nikomu inému, keď ide o ARIA," povedal Jozef pomaly. „Že tam pôjdem osobne."

„Tak tam nechoď."

Jozef sa konečne otočil. Pozrel na sestru s pokojným, chladným úsmevom. „Nikol, ak ju budem ignorovať, bude pokračovať, kým nenájde niečo iné. Ak pôjdem, aspoň určím, ako sa tá hra skončí."

Prvý tlak prišiel o tri dni.

Ráno o druhej v noci sa vypol kamerový systém prístavu. Na celé štyri minúty. Presne tak dlho, aby sa dalo skontrolovať, kto sa v tom čase pohybuje. O hodinu neskôr WPD tajne vstúpilo do dvoch skladov, o ktorých Jozef vedel, že sú čisté, no v oboch našli pripravené dôkazy proti Kaneovým ľuďom. Juliet nešla po Jozefovi. Šla po tých, ktorí

ho obklopovali.

Do rána bolo zatknutých šesť Kaneových mužov.

„Hrá s nami,“ povedal Kane v tej noci, keď sa zišli v zasadacej miestnosti Black Oak. Marcus Vale stál pri okne s pohárom, tvár nečitateľná. „Berie nám ľudí a necháva teba na pokoji. Dokážeš mi vysvetliť, prečo?“

„Dokážem,“ odpovedal Jozef. „Pretože chce, aby sme sa začali pozerať jeden na druhého s nedôverou. Každý zatknutý človek je správa pre ostatných: Varga ťa nechránil.“

„A chránil?“

Jozef sa pomaly postavil. V miestnosti zavládlo ticho.

„Victor,“ povedal pokojne. „Poznám ťa pár rokov. Poznám každý tvoj výraz, každý tón hlasu. Teraz sa ma pýtaš, či som slabý. Nie z hnevu, ale z výpočtu. Chceš vedieť, či si vyberáš správnu stranu.“

Kane neodpovedal.

„Pozri sa na to takto,“ pokračoval Jozef. „Včera v noci som sám vošiel do suchého doku a zlomil Crossovu frakciu bez jediného výstrelu navyše. Dnes policajtka zatkla šiestich tvojich ľudí. Ktorý z nás dvoch je slabší?“

Kane sa pomaly pousmial. „Ty. Pretože nevieš, kedy prestať.“

Jozef k nemu pristúpil. Stáli tvárou v tvár.

„Ak sa o to pokúsiš, Victor,“ povedal ticho, „nebudem to ja, kto ťa zastaví. Bude to systém, ktorý som postavil. A ten nikdy nezabúda.“

Vale na okamih zdvihol obočie, ako človek, ktorý práve zistil, že pozná ďalšiu časť hry. Kane ustúpil o krok.

V tej sekunde obaja vedeli, že Jozef už nehovorí len o hrozbe.

O dva dni neskôr, Nikol pri pohľade na toky dát v ARIA, si zavolala Jozefa k sebe. „Jozef. Niekto kopíruje tvoje prístupové kľúče.“

„Kto?“

„Nie Hayesová. Rukopis je iný. Je to niekto z vnútra.“

Jozef sa pozrel na obrazovku. Kód bol čistý, no vzorec kopírovania bol povedomý. Poznal ho z jedného z podsystémov, ktoré kedysi sám navrhol pre Kanea.

„Victor,“ povedal ticho.

„Chce ti vziať ARIA,“ potvrdila Nikol. „A keď to bude mať, nebudeš mu potrebný.“

Jozef dlho mlčal. Uvedomil si, že aj keď pri útoku na Michaela a Juliet Kane nebol, vedel o ňom. Za oknom sa rozjasnilo, prvé slnko zaliato prístav.

„Nikol, ak ma Kane zradí, nepôjde po mne. Pôjde po tebe. A po Juliet.“

Nikol zdvihla pohľad. „Po Juliet?“

„Je jediná, kto ho dokáže dokázať a odhaliť. Preto ju bude chcieť mŕtvu skôr, než sa stihne dostať k dôkazom.“

Nikol sa nadýchla. Prvýkrát po rokoch v nej Jozef zbadal strach.

„Čo urobíš?“ spýtala sa.

Jozef sa obrátil k oknu. Dlho hľadel na ranné svetlo nad vodou. Potom povedal ticho, slovami, ktoré Nikol nikdy nezabudla:

„Rozbijem šachovnicu. Ale tak, aby som určil, ktorá figúrka padne ako posledná.“

Juliet vytvorila situáciu, ktorá vyzerala ako bežná technická porucha siete, ktorú Jozef musel prísť preveriť osobne, ak nechcel riskovať odhalenie celého dátového centra.

Bolo niečo po druhej hodine ráno. Nad mestskou elektrárňou sa vznášal hustý dym z chladiacich veží a dážď bičoval masívne betónové múry.

Jozef vošiel do rozvodnej haly sám. Mal na sebe tmavý rolák, koženú bundu a v ruke diagnostické zariadenie. Vzduchom sa niesol nízky hluk vysokého napätia a pach ozónu.

Vedel, že je to pasca.

ARIA mu to povedala pred hodinou, keď porovnávala falošnú poruchu siete s Julietiným rukopisom. Chyba v kóde bola príliš čistá. Príliš dokonalá. Napodobnenina jeho vlastnej šifry, ktorú nikto iný nepoznal.

Pre neho to bol dôkaz, že Juliet pozná jeho myslenie lepšie ako ktokoľvek iný, vrátane Michaela. Pre Kanea to bola šanca.

Presne to Jozef potreboval.

Urobil desať krokov po oceľovej lávke nad transformátormi, keď sa pod ním aj nad ním rozsvietili taktické reflektory. Oceľové dvere na oboch koncoch sa hydraulicky zavreli.

„Ani o krok ďalej, Jozef," ozval sa z riadiacej kabíny známy, vyrovnaný hlas.

Za sklom stála Juliet so zbraňou v ruke. Nebola sama. Pri vstupe do haly stáli štyria zásahoví policajti, ktorých rozmiestnila tak, aby pokryli každý únik.

Jozef pomaly zdvihol hlavu.

„Analýza poruchy bola fiktívna," povedal. „Vygenerovala si falošný kód, ktorý zodpovedal mojej prioritnej šifre."

„Vedela som, že prídeš osobne," odpovedala a pomaly zostupovala po kovových schodoch. „Pretože neveríš nikomu inému, keď ide o tvoje dáta."

Jozef sa pozrel na zablokované dvere, potom na ňu.

„Máš pravdu,“ povedal. „Väčšina ľudí by teraz zdvihla ruky.“

Pozrel na zásahovákov pod sebou. Videl pohyb v ich radoch, zbrane sa o milimeter posunuli, ako to robia ľudia, ktorí už cítili, že pozícia sa mení.

„Ale ja som nikdy nebol väčšina.“

Dlaň mu skĺzla do vrecka bundy. Juliet okamžite zdvihla zbraň.

„Nehýb sa, Varga!“

Jozef vytiahol malé čierne zariadenie veľkosti zápalkovej škatuľky a stlačil jediné tlačidlo.

Všetky svetlá v hale zhasli.

Nastala absolútna tma, rozrezaná len červenými indikátormi na transformátoroch. Zásahovky krikom hlásili polohy. Zaznel výstrel, potom druhý. Juliet inštinktívne klesla na kolená a zakryla si tvár pred iskrami z preťaženého rozvádzača.

„Všetci stáť!“ zakričala. „Nestrieľajte naslepo!“

Zvuk krokov sa ozýval na lávke. Chvíľu nič. Potom hlboký, pokojný hlas, priamo z tmy nad ňou:

„Máš sedem sekúnd, kým sa záložné osvetlenie spustí, Juliet. Pozri sa pozorne, čo si skutočne dosiahla.“

Záložné svetlá zasvietili.

Jozef stál na lávke vo vzdialenosti troch metrov od nej, v ruke držal vlastnú pištoľ, no hlaveň mal sklopenú k podlahe. Pri jeho nohách ležali dvaja zásahoví policajti, odzbrojení, no nezranení. Ostatní dvaja stáli opodiaľ, s pohľadmi, v ktorých sa miešal strach a zmätok.

„Mohol som ich zabiť,“ povedal Jozef. „Nie je to ťažké. Ale nechcem.“

Juliet sa pomaly postavila. Jej zbraň mierila priamo na jeho hruď. Ruka sa jej nechvela.

„Prečo?“

Jozef sa na ňu pozrel dlhým pohľadom. V jeho tvári nebola výhražnosť ani hnev. Bola v nej únava človeka, ktorý už premýšľal o všetkých možných koncoch.

„Pretože viem, čo sa stane, ak ujdem,“ povedal. „Victor Kane stojí za Crossovým útokom na teba a Cartera. Nemal to byť Cross, ale on. Cross bol len nástroj. Kane chcel, aby polícia vyvolala vojnu proti mne. Keby som vás obaja nechal zomrieť v sklade, Čierny kruh by sa rozpadol a Kane by prebral všetko.“

Juliet mlčala.

„A teraz,“ pokračoval Jozef, „kopíruje moje kľúče. Chystá sa zabiť mojich ľudí, moju sestru a teba. Nie preto, že ste mu v ceste. Ale preto, že ste jediní, ktorí ho dokážu zastaviť.“

„Prečo mi to hovoríš?“

Jozef pomaly sklonil zbraň. Položil ju na oceľovú podlahu a odkopol ju tak, aby sa zastavila pri Julietiných nohách.

„Lebo ak ostanem na slobode, Kane poštve proti mne mojich vlastných ľudí. Áno, viem ho zastaviť, ale obaja vieme, ako to skončí. Veľa ľudí zomrie. Vrátane tých, na ktorých mi záleží. A to nechcem.“

Spravil krok späť a zdvihol ruky.

„Ak pôjdem do väzenia ako tvoj zajatec, Kane si bude myslieť, že vyhral. Prestane byť opatrný. Urobí chybu. A ty ju budeš čakať. Je to jediný ťah, ktorý ma neodsúdi na vojnu bez konca.“

Juliet pomaly sklopila zbraň, no neschovala ju.

„Takže sa vzdávaš,“ povedala tichým, takmer nepočuteľným hlasom, „z vlastnej vôle.“

„Šach mat, detektívka,“ odvetil Jozef so slabým úsmevom. „Alebo skôr: dobrovoľne som ti položil kráľa na

stôl. Rozdiel je len v tom, kto sa pozerá.“

Pristúpil k nej a pomaly vystrel ruky pred seba.

Juliet vytiahla putá. Chvíľu ich držala v ruke a hľadela naňho. Cítila teplo jeho tela, počula jeho pokojný dych a vedela, že v tejto sekunde sa nič nevráti do pôvodného stavu.

Keď studený kov cvakol okolo jeho zápästí, Jozef sa naklonil o niekoľko centimetrov bližšie.

„Si vynikajúca, Juliet,“ pošepkal tak ticho, že ho počula len ona cez hluk transformátorov. „Bolo mi cťou prehru od teba prijať.“

Juliet stisla čeľuste, aby nedala najavo, ako sa jej chveje vnútro. Muž, ktorého práve zatýkala, jej zachránil kolegu, rozumel jej bez slov… a ona vedela, že sa do neho napriek všetkému zaľúbila. A Jozef pri nej cítil to isté.

„Máš právo nevypovedať, Varga,“ povedala hlasom, v ktorom sa miešala profesionálna chladnosť s potlačeným plačom. „Všetko, čo povieš…“

„Ja viem, Juliet,“ prerušil ju jemne.

Nechal sa odviesť k policajným autám. Pri dverách sa na okamih zastavil a pozrel späť na haly plnú dymu a svetiel.

Nikde nebolo vidieť Victora Kanea. No Jozef vedel, že ho niekde v tme sleduje.

A že sa usmieva.

KAPITOLA 5

Výsluchy a rozpad Čierneho kruhu

Zatknutie Jozefa Vargu zasiahlo Westhaven ako zemetrasenie. Titulky novín hlásali triumf WPD, no za múrmi krajskej väznice Asteria panovala celkom iná atmosféra.

Výsluchová miestnosť č. 3 sa stala pre Juliet a Jozefa súkromným svetom, ktorý ich veľmi zblížil. Boli tu len oni dvaja – oddelení masívnym stolom z tmavého dreva, so starou kamerou v rohu miestnosti, ktorej obraz bol pre verejnosť záhadne „rušený“ drobnými technickými odchýlkami v systéme.

Juliet chodila za Jozefom každý deň. Formálne prinášala nové dokumenty k spisu a doplňujúce otázky, no obaja vedeli, že protokoly sú len zásterkou.

„Takže toto bol celý tvoj plán?“ spýtala sa Juliet v jedno popoludnie, keď pred neho položila šálku horúcej kávy.

Jozef sa jemne usmial. Kovové putá na jeho zápästiach pri pohybe ticho zazvonili. „Časť plánu.“

Juliet si sadla oproti nemu. „Nechal si sa zatknúť.“

„Rozhodol som sa ísť do väzenia.“

„A myslíš si, že tým všetko vyriešiš?“

Jozef sa na chvíľu pozrel na kávu pred sebou.

„Nie. Ale vyriešil som jeden problém. Kane.“

„A čo teraz?“

Jozef sa oprel v kresle. „Teraz čakám.“

„Na čo?“

Jemne sa usmial. „Na jeho chybu.“

„A keď ju urobí?“ spýtala sa.

„Potom bude rad na tebe dostať ho.“

Ich rozhovory trvali dlhé hodiny. Preberali všetko: systém, v ktorom obaja vyrastali, prehnitosť mestskej správy, ale aj Jozefovu minulosť s Michaelom Carterom. Jozef jej s chladným nadhľadom vysvetľoval, ako vznikal Čierny kruh, ako sa z pôvodnej myšlienky ochrany a poriadku stala mašinéria na peniaze, ktorú už nebolo možné zastaviť bez obetí.

„Predtým, než si prišla, bol pre mňa každý človek v tomto meste len figúrkou,“ povedal Jozef a pozrel jej hlboko do očí. „Michael bol príliš vystrašený, Kane príliš krutý a Cross chamtivý. Až ty si mi ukázala, že v tomto meste ešte existuje niečo, čo má skutočnú hodnotu.“

Juliet stlačila pero v ruke. Cítila, ako sa jej profesionálny odstup rozpúšťa s každou minútou, ktorú s ním strávila. Chcela ho nenávidieť za to, kým bol, no namiesto zločinca videla muža s obrovským intelektom, ktorý uviazol vo vlastnej pasci moci.

Zatiaľ čo vo výsluchovej miestnosti vládlo tiché napätie plné nevyslovených citov, vonku na uliciach vypuklo peklo.

Bez Jozefovej pevnej ruky a chladného kalkulu sa Čierny kruh okamžite rozpadol na dve krvavé frakcie. Victor Kane sa pokúsil udržať starý poriadok a prebrať kontrolu nad prístavom a finančnými tokmi Marcusa Valea. Daniel Cross však zacítil šancu na absolútnu moc. Zorganizoval vlastnú skupinu žoldnierov a vyhlásil Kaneovi otvorenú vojnu.

North District a prístavná zóna Blackwater Port sa noc co noc menili na bojisko. Výbuchy áut, streľba v uliciach a vybavovanie si účtov za bieleho dňa privádzali mesto na okraj kolapsu. Vedenie WPD na čele s kapitánom Shawom bolo bezradné – bez Jozefa nemali v podsvetí žiadny kontakt, ktorý by dokázal chaos zastaviť.

Po troch mesiacoch intenzívneho vyšetrovania sa začal súdny proces.

Súdna sieň bola nabitá novinármi a policajtmi. Mnoho ľudí očakávalo pre Vargu doživotný trest. Avšak obhajoba, ktorú Jozef vopred dokonale pripravil, spolu s kľúčovými faktami radikálne zmenila situáciu.

Prvým zásadným bodom bola absencia priamych dôkazov viažucich ho k vraždám – väčšinu špinavej práce zaňho vždy vykonávali Kane a Cross (aj keď sa Jozef osobne zúčastňoval stretnutí, dôkazy nikde neboli). Druhým a najsilnejším momentom bola výpoveď Michaela Cartera. Zachránený policajt a kamarát Jozefa napriek tlaku vedenia stanice, pred súdom otvorene prisahal, že Jozef Varga mu v sklade č. 14 osobnou prvou pomocou zachránil život a zabránil jeho smrti. K tomu sa pridala Julietina precízna správa z vyšetrovania, ktorá jasne oddelila Vargove logistické operácie od krvavého teroru Daniela Crossa.

Rozsudok bol nečakaný: Jozef Varga bol odsúdený na päť rokov odňatia slobody v štátnej väznici Asteria s možnosťou predčasného podmienečného prepustenia za vzorné správanie a spoluprácu pri odhaľovaní skorumpovaných úradníkov.

Keď ho odvádzali zo súdnej siene v pútach, na sekundu sa zastavil pri Juliet.

„Päť rokov zbehne rýchlo, detektívka," pošepkal s ľahkým úsmevom.

Juliet ho sledovala, ako mizne za ťažkými dverami. Vedela, že tie roky budú najdlhšie v jej živote – no zároveň vedela, že keď vyjde von, už pred ním nebude stáť ako vyšetrovateľka, ale ako žena, ktorá naňho čaká.

KAPITOLA 6

Návrat a predsudky

Prvé mesiace po Jozefovom odsúdení boli pre Juliet zvláštne. Westhaven sa síce navonok upokojil, no pod povrchom sa mesto stále triaslo. Rozpad Čierneho kruhu vytvoril prázdne miesto, o ktoré sa začali biť ľudia, ktorí dovtedy pracovali pod Vargovým vedením. Victor Kane sa snažil prevziať kontrolu nad prístavom. Daniel Cross si vytvoril vlastnú skupinu a postupne začal rozširovať svoje územie. Každý týždeň pribúdali nové prípady.

Juliet pracovala viac než predtým. Spolu s Michaelom a Sárou vyšetrovala ozbrojené prepady, pašovanie, vydieranie aj útoky medzi bývalými členmi Čierneho kruhu. Sára analyzovala finančné a dátové stopy, Michael pracoval priamo v teréne a Juliet spájala jednotlivé kúsky skladačky. Boli dobrý tím.

Juliet za Jozefom naďalej chodila do väznice. Najskôr každý deň. Neskôr, keď sa prípady začali kopiť, niekoľkokrát do týždňa. Nikdy však neprestala chodiť.

Čierny kruh už nemal v meste bez Jozefa moc. Postupne sa úplne rozpadol a vznikli len samostatné bunky, ktoré operovali na vlastnú päsť. Juliet a jej tím mali za úlohu vypátrať tieto bunky a jeden po druhom odstraňovať z mesta. Juliet si všímala drobnosti, ktoré ostatní prehliadali. Rozpoznávala vzorce v pohybe peňazí, predvídala reakcie zločincov a dokázala odhadnúť, kam sa bude prípad vyvíjať. Kolegovia si začali všímať, že Juliet je iná. Pokojnejšia. Presnejšia. Nebezpečne trpezlivá.

Raz sa jej Michael po vyriešení jedného prípadu spýtal: „Vieš, že začínaš rozmýšľať ako on?“

Juliet sa naňho pozrela. „Nie.“

Michael sa pousmial. „Práve si povedala niečo presne jeho spôsobom.“

Juliet mu na to nič nepovedala, ale vedela, že má pravdu.

Na ďalší rok sa Westhaven pomaly menil.

Kane síce získal časť vplyvu, no nikdy nedokázal vytvoriť systém, aký mal Jozef. Cross bol ešte horší. Jeho ľudia boli nepredvídateľní a násilní. Juliet sa preto začala sústrediť práve na nich. Postupne vytvorila vlastnú sieť informátorov. Chcela dokázať, že systém môže fungovať bez strachu. Jej práca jej priniesla rešpekt. Začala dostávať zložitejšie prípady a mladší policajti sa na ňu obracali so žiadosťami o pomoc. Juliet však nikdy nedovolila, aby z nej vyrástol niekto, kto si myslí, že má vždy pravdu.

Na tretí rok Jozef už nebol v jej práci každodennou témou. Ale bol súčasťou jej života. Juliet si našla vlastný rytmus. Práca. Michael. Sára. Domov. A pravidelné návštevy väznice Asterie. Počas tých rokov si vytvorili zvláštny zvyk. Keď Juliet prišla, prvých pár minút sa rozprávali o práci. Potom o meste. A nakoniec o úplných hlúpostiach. O jedle. O filmoch. O tom, čo by robili, keby mohli byť kdekoľvek inde. Juliet si postupne uvedomila, že práve tieto obyčajné rozhovory sú pre ňu najdôležitejšie. Nie Jozefove analýzy. Nie jeho minulosť. Nie Čierny kruh. On.

Keď Jozef bol už vo väzení štyri roky, Juliet už bola úplne inou ženou než v deň, keď Jozefa zatkla. Bola skúsenejšia a sebavedomejšia, v práci si vybudovala vlastné meno. Napriek tomu sa niečo nezmenilo. Každý mesiac sledovala, koľko času zostáva do jeho prepustenia. Zistila, že za vzorné správanie, ktoré Jozef mal aj vďaka Juliet a jej návštevám,

ho chcú prepustiť o rok skôr.

V ten deň prišla do Asterie s dvoma kávami. Sadla si oproti Jozefovi a jednu mu posunula cez stôl.

Jozef sa pozrel na ňu a na pohár ako obvykle. „Dnes vyzeráš veľmi spokojne.“

„Mám dôvod.“ usmiala sa.

„Aký?“ prekvapivo sa na ňu pozrel.

Juliet sa usmiala. „Už iba pár dní.“

Jozef sa na ňu chvíľu nechápavo díval. Potom sa pousmial. „Takže ma chcú prepustiť skôr?“

"Áno!" nadšene vykríkla Juliet. „Celý čas čakám na deň, keď už nebudeme musieť sedieť oproti sebe cez tento stôl.“ Juliet položila ruku na stôl. „Chcem ťa stretnúť vonku, Jozef.“

On položil svoju ruku oproti jej. Medzi ich prstami zostalo niekoľko centimetrov. Mreže boli stále medzi nimi. Ale prvýkrát obaja vedeli, že ich dni osamote sa krátia. Onedlho sa začne úplne nový život pre nich.

Keď sa ťažké oceľové dvere väznice otvorili, vonku na Jozefa nečakali žiadne čierne limuzíny Čierneho kruhu. Žiadni podriadení ani bodyguardi. V jemnom rannom daždi tam stalo len jedno auto a pri ňom Juliet.

Mala na sebe to isté sako ako v deň, keď sa prvýkrát stretli v Black Oak. Keď Jozef s malou taškou v ruke prišiel k nej, nemuseli si povedať nič. Odstup, ktorý medzi nimi kedysi tvoril policajný odznak, stôl vo väzenskej miestnosti a mreže, sa definitívne rozplynul. Jozef ju jemne objal okolo ramien a Juliet si oprela hlavu o jeho hrudník. Bol to tichý, neporušiteľný sľub, že starý život zostal za bránami Asterie.

Začali spolu žiť na okraji mestskej časti South Valley – v malom, nenápadnom dome s výhľadom na les. Jozef sa definitívne odstrihol od podsvetia. Odmietal telefonáty od starých kontaktov a venoval sa štúdiu systémovej

bezpečnosti a analytike.

Peklo sa však presunulo do Julietinho profesionálneho života.

Na stanici WPD sa jej život stal nočnou morou. Aj keď si Jozef oficiálne odpykal svoj trest a žil ako riadny občan, kolegovia na oddelení jej to nedokázali odpustiť. Presvedčenie, že sa „paktuje s hlavou podsvetia“, sa šírilo po chodbách ako jed.

„Pozor, ide Vargova milenka,“ pošepkávali si posmešne policajti v kuchynke, keď okolo nich prešla.

Kolegovia s ňou odmietali chodiť na patroly, začali ignorovať jej taktické poznámky a pri každej príležitosti jej dávali najavo, že stratila ich dôveru. Jediný, kto sa jej zastával, boli Michael a Sára Carterovci. Michael sa potešil, že Jozef sa už nepohybuje v kruhoch podsvetia, hoci najskôr tomu poriadne neveril.

Jozef ho pozval raz večer na pivo a oni si mohli vyrozprávať veci, ktoré v sebe dlhé roky dusili. Hoci stále mali iné názory na určité veci, vedeli rešpektovať pohľad toho druhého. Spomínali na šialenstvá, ktoré v detstve vystrájali, na ľudí, ktorých poznali a vtipy, ktoré kedysi si rozprávali.

Situácia na WPD sa vyhrotila s príchodom vyšetrovateľa z vnútornej inšpekcie – detektíva Richarda Fishera. Bol to arogantný, sebavedomý muž, ktorý si na Julietinej diskreditácii chcel postaviť vlastnú kariéru.

Fisher prekračoval všetky hranice. Sledoval Juliet po pracovnej dobe, zastavoval ju na chodbách a na verejnosti hovoril nemiestne, provokatívne poznámky o tom, čo všetko musela Vargovi poskytnúť vo výsluchovej miestnosti, aby ho dostala na taký nízky trest.

V piatok večer prišiel Fisher dokonca až k ich domu v South Valley. Zaparkoval na príjazdovej ceste, vystúpil z

auta a pred Juliet, ktorá práve polievala kvety na terase, začal nahlas vyhlasovať, že ju zničí, vytiahne ju z policajného zboru a zabezpečí, aby Jozef skončil späť v base.

Juliet ho chladne poslala preč, no incident nezostal bez odozvy. Jozef všetko sledoval z okna na poschodí. Zobudil sa v ňom starý spôsob riešenia vecí, ktoré sa mu nepáčili. Nasadol do svojho luxusného auta Porsche Panamera a vydal sa za Fisherom.

"Prosím, neublíž mu!" zakričala Juliet, keď ho videla odchádzať.

Fisher zastal v podzemnej garáži obchodného domu. Vystúpil z auta a išiel nakupovať. Jozef medzitým schoval svoje auto a vďaka svojim znalostiam si sadol na zadné sedadlá Fisherovho auta a čakal na neho.

O tridsať minút si Fisher sadal do svojho auta. Keď otočil kľúčom v zapaľovaní, zo zadného sedadla sa ozval hlboký, mrazivo pokojný hlas: „Naštartuj a budeš to ľutovať.“

Fisher inštinktívne siahol po svojej služobnej zbrani za opaskom, no Jozef mu zozadu len veľmi jemne a pevne stlačil ruku na zápästí. Tlak bol chirurgicky presný a mrazivo nekompromisný.

„Neprišiel som ti ublížiť,“ povedal Jozef pokojne priamo pri jeho uchu. Vzduch v aute zhustol. „Prišiel som ti len odovzdať malé varovanie.“

Jozef vytiahol z vrecka tenkú obálku a položil ju Fisherovi na kolená. „Vnútri sú fotky z tvojho súkromného účtu vo Švajčiarsku, kópia zmluvy o predaji zabavených drog z minulého roka a adresa tvojej rodiny v Brightone. Odkedy si začal chodiť za Juliet, nechal som si ťa preveriť. Ak sa ešte raz priblížiš k Juliet... ak sa na ňu ešte raz pozrieš alebo povieš čo i len jediné slovo na jej adresu na stanici, tieto dokumenty sa objavia na stole krajského prokurátora.“

Fisherovi odišla všetka farba z tváre. Začal sa nekontrolovateľne triasť. Vedel, že Jozef nepotrebuje zbraň, aby ho zničil. Mal v rukách dáta, ktoré z neho za sekundu spravili podozrivého.

„Z-Zajtra žiadam o preloženie...“ vykoktal Fisher so suchom v hrdle.

„Múdre rozhodnutie,“ povedal Jozef, pustil jeho ruku a vystúpil z auta. „Prajem pekný večer, detektív.“

Keď sa Jozef v noci vrátil domov, Juliet ho netrpezlivo čakala. "Prosím, povedz mi, že nie je mŕtvy!"

"Neboj sa, vyriešil som to inak." bránil sa Jozef a usmial sa. "Povedzme, že už ti nebude robiť problémy."

Na ďalší deň na obed bola Fisherova žiadosť o preloženie do iného okresu schválená.

Keď sa Juliet v ten večer vrátila domov, našla Jozefa pri krbe, ako si pokojne číta knihu. Sadla si k nemu a položila mu ruku na koleno.

„Fisher dnes podal žiadosť o odchod z mesta,“ povedala a pozrela naňho s podozrievavým úsmevom. „Čo si mu urobil?“

Jozef sa na ňu pozrel s tým najnevinnijším výrazom, aký dokázal vytvoriť, a jemne ju bozkal na čelo.

„Ja? Veď ja som len bývalý väzeň na podmienke, Juliet. Len som mu vysvetlil, že toto mesto nie je dobré miesto pre jeho zdravie.“

Obaja sa ticho zasmiali. Pokoj v dome, ktorý mali však nemal trvať dlho. V tieňoch mesta sa totiž pripravoval Daniel Cross, ktorý im nemienil odpustiť ich nový život.

KAPITOLA 7

Posledný výstrel a nový úsvit

Noc bola nezvyčajne tichá, no vo vzduchu viselo mrazivé napätie. Daniel Cross po rokoch strávených v ústraní a v skrývaní, nakoniec stratil všetko – kontrolu nad prístavom, rešpekt podsvetia aj svoje posledné peniaze. V jeho hlave zostala len jediná, pohlcujúca myšlienka: pomsta. Pokým Jozef Varga dýchal a užíval si pokojný život po boku Juliet, Cross nemohol spať. S poslednými dvoma mužmi, ktorí mu ešte ostali verní sa rozhodol zaútočiť na ich dom.

Bolo niečo po druhej hodine ráno, keď dom na okraji South Valley pohltili plamene. Crossovi muži najprv odpálili zápalné fľaše na terase, aby odstrihli predný únikový východ, a vzápätí spustili masívnu paľbu z automatických zbraní na okná poschodia. Sklo praskalo, omietka sa sypala v krupobití striel a dym sa okamžite začal šíriť po chodbe.

Jozef zareagoval v prvej sekunde. Strhol Juliet z postele na podlahu, pričom vlastným telom kryl jej hlavu pred odstreľujúcimi črepinami.

„Čierny kruh…“ vykríkla Juliet cez hluk streľby a praskajúceho ohňa, pričom z nočného stolíka nahmatala svoju služobnú zbraň.

„Prišli ma zabiť,“ odpovedal Jozef s ľadovým pokojom v hlase, akoby bol zvyknutý na to, hoci mu v očiach horelo niečo nebezpečné. „Zadný východ cez garáž je ešte voľný. Choď!“

„Bez teba nejdem!“

Jozef ju uchopil za tvár, pozrel jej pevne do očí a rýchlo ju pobozkal. „Stretneme sa pri starej rozvodni pod lesom.

Daj mi tri minúty.“

Juliet opätovala streľbu cez dym na chodbe, čím prinútila útočníkov ustúpiť, a cez garáž sa prebila von do tmy. Jozef zatiaľ využil znalosť vlastného domu. Vybavený len taktickým nožom a svojím dokonalým odhadom priestoru zneškodnil prvých dvoch Crossových strelcov priamo v tieni horiacej obývačky.

Keď sa však dostal na lúku za domom, kde les nadväzoval na South Valley, čakal ho tam sám Daniel Cross. V ruke držal ťažkú pištoľ, tvár mal skrivenú šialenstvom a zúfalstvom. Oheň z horiaceho domu osvetľoval ich siluety v nočnej hmle.

„Koniec hry, Varga!“ zaziapal Cross a namieril naňho zbraň. „Robil si sa múdrym, hral si sa na kráľa mesta, a nakoniec si si vybral túto policajnú mrchu! Zničil si Čierny kruh!“

Jozef ostal stáť na mieste. Pred ním bol človek, ktorý chcel zničiť všetko, čo s Juliet vybudovali.

„Čierny kruh sa zničil sám, Daniel,“ odpovedal Jozef potichu, krok za krokom sa posúvajúc tak, aby zakryl výhľad smerom k lesu. „Lebo bol plný hlupákov ako si ty, ktorí poznali len násilie.“

Cross zakričal zúrivosťou a stlačil spúšť na zbrani.

Výstrel preťal nočné ticho. Jozefa zasiahla strela do ľavého ramena, náraz ho hodil na chrbát do mokrej trávy. Cross sa usmial, spravil krok dopredu a namieril mu priamo na hlavu.

„Dobrú noc, šéfe.“

V tej istej stotine sekundy sa z okraja lesa ozvala jediná, dokonale presná rana.

BUM.

Crossovi znecitlivela ruka, zbraň mu vypadla do trávy a o sekundu neskôr prišla druhá rana – priamo do hrudníka.

Daniel Cross sa s otvorenými očami zrútil k zemi.

Z lesnej tmy vystúpila Juliet. Hlaveň jej zbrane ešte dymila, oči mala plné slz, no ruka sa jej ani na milimeter nechvela. Nebola to policajtka, ktorá plnila služobný protokol. Bola to žena, ktorá bránila muža, ktorého milovala.

Rýchlo pribehla k Jozefovi, kľakla si do trávy a rukami mu tlačila na krvácajúce rameno.

„Jozef! Sakra, Jozef, pozri sa na mňa…“ vzlykala.

Jozef sa namáhavo usmial, chytil jej krvavú ruku a jemne ju stlačil. „Hovoril som ti… že si v tejto hre lepšia ako ja.“

S hrôzou sa pozerali na horiace plamene ich domova. Všetko, čo spolu za ten čas vybudovali, požierali plamene ohňa. V diaľke sa rozsvietili majáky hasičských vozov, policajných áut a sanitky. Susedia so strachom povychádzali z domovov a utekali za Jozefom a Juliet a snažili sa im pomôcť.

"Ste v poriadku?" opýtal sa ich kapitán Shaw keď k nim dobehol.

"Bol to Daniel Cross." povedala Juliet miesto odpovede. Ľutovala, že za celý ten čas ho nevypátrala a nezatkla.

"Victor Kane a Marcus Vale boli pred malou chvíľou zatknutí." snažil sa zachrániť situáciu Michael, ktorý na miesto činu prišiel len teraz na vlastnom aute.

Jozef si vydýchol. Zdalo sa, že Čierny kruh sa definitívne rozpadol.

Po šiestich mesiacoch Slnko vychádzalo nad prizračným pobrežím kľudného mestečka na severe, kilometre vzdialeného od Westhavenu a WPD.

Juliet stála na drevenej terase malého bieleho domu pri močiari a pila teplú kávu. Oficiálne podala výpoveď z policajného zboru – mesto Westhaven nechala za sebou spolu so všetkými jeho tieňmi, odznakmi a predsudkami.

Z domu vystúpil Jozef. Rameno malo len jemnú jazvu, no jeho tvár bola vyrovnaná, bez stopy po chladnom kalkule šéfa podsvetia. Zozadu ju objal okolo pásu a položil si bradu na jej rameno. Pohľad na oceán bol čistý. Konečne boli sami dvaja v kľude, ďaleko od všetkého, čo ich v minulosti definovalo.

„Na čo myslíš?“ pošepkal Jozef.

Juliet sa usmiala, otočila sa v jeho objatí a pozrela mu priamo do očí.

„Myslím na to, že toto je prvýkrát... čo nehráme žiadnu šachovú partiu. A že sme napokon obaja vyhrali.“

KAPITOLA 8

Ticho pred búrkou a nový tieň

Pobrežné mestečko Cresthaven žilo svojím pomalým, ničím nerušeným tempom. Vôňa slanej morskej vody, neustály šum prúdu narážajúceho na útesy a pokojné večery na terase boli presne tým, čo Juliet a Jozef po rokoch v krvavom labyrinte Westhavenu potrebovali.

Prvé tri mesiace tu pripomínali sen, v ktorý už ani jeden z nich nedúfal.

Jozef pracoval ako nezávislý konzultant pre kybernetickú bezpečnosť zo súkromnej pracovne v podkroví, zatiaľ čo Juliet sa venovala reštaurovaniu starého nábytku a písaniu záznamov, ktoré mali raz slúžiť ako pamäte z jej policajných čias. Večery patrili len im dvom – bez zbraní pod vankúšom, bez neustáleho sledovania spätných zrkadiel a bez vône pušného prachu.

No tiene minulosti málokedy zmiznú úplne. Niekedy len trpezlivo čakajú, kým uveríte, že ste v bezpečí. Bolo piatkové popoludnie. Juliet stála pri kuchynskej linke a pripravovala kávu, keď sa z chodby ozval známy zvuk zvončeka pri vchodových dverách. Cresthaven bol typom miesta, kde susedia málokedy zamykali dvere a návštevy boli priateľské, no Julietin policajný inštinkt okamžite spozornel. Jozef práve schádzal zo schodov. Pohľady sa im na sekundu stretli – bez slov, no s presným porozumením. Jozef zvoľnil krok a rukou nenápadne skĺzol k spodnej hrane zábradlia.

Juliet pristúpila k dverám a cez priehľadné sklo zahliadla postavu v dlhom tmavosivom kabáte. Nemal v ruke zbraň.

Stál tam s rukami vo vreckách, pokojne, nehybne, s hlavou mierne sklonenou. Keď Juliet otvorila dvere, muž pomaly zdvihol zrak. Bol to Michael Carter.

Jeho tvár však niesla stopy vyčerpania a neúprosného tlaku. Vyzeralo to, že nenaspal celé týždne. Oči mal prepadnuté a na pravej lícnej kosti mu svietila čerstvá, zle zahojená jazva.

„Ahoj, Juliet," ozval sa tichým, chrapľavým hlasom.

Juliet ostala na sekundu ako primrazená. „Carter...? Čo tu robíš? Ako si nás našiel?"

„Tvoj šifrovaný kanál na zálohovom serveri," odpovedal Carter a zľahka sa usmial, no v jeho úsmeve nebola žiadna radosť. „Prepáč... vedel som, že ste chceli za sebou spáliť všetky mosty. Ale nemal som inú možnosť."

Jozef vystúpil z tieňa chodby a postavil sa vedľa Juliet. Jeho pohľad bol odmeraný. Keď videl starého kamaráta vo dverách, hneď pochopil, že niečo sa deje.

„Poď ďalej, Michael," povedal Jozef ticho a otvoril dvere dokorán. „A radšej nám povedz, čo sa stalo vo Westhavene."

Sadli si za masívny drevený stôl v obývačke. Vzduch v miestnosti zhustol. Pokoj, ktorý si Juliet a Jozef tak prísne strážili, sa rozplýval s každým Michaelovým slovom.

„Po vašom odchode sa všetko zrútilo," začal Carter a stlačil horúcu šálku kávy v dlaniach. „Vy ste si mysleli, ako asi každý, že smrťou Daniela Crossa a rozpadom Čierneho kruhu je mesto čisté. Ale podsvetie nezostáva prázdne. Ak vznikne vákuum, niekto ho zaplní."

„Marcus Vale a Victor Kane sú predsa odsúdení?" spýtala sa Juliet.

„Oni boli len figúrky, Juliet," pokrútil hlavou Carter. „Niekto ich pred mesiacom zabil. Oficiálne išlo o masívny infarkt v ich cele. Neoficiálne... bola to chirurgicky presná

otrava. Rovnaký osud stretol aj dvoch krajských prokurátorov a šéfa inšpekcie. Do mestskej správy aj na stanicu WPD nastúpila nová garnitúra. Lidia Vanceová.“

Jozef pri tom mene spozornel. Obočie sa mu mierne zvlnilo. „Vanceová? Bývalá šéfka analytického oddelenia národnej bezpečnosti?“

„Presne tá,“ prikývol Carter. „Ale Vanceová neprišla robiť poriadok. Spojila zvyšky dátového systému ARIA s novým vojenským sledovacím softvérom. Vytvorila nový syndikát – nie, tu už nejde o nelegálne zbrane alebo pouličné drogy ako za tvojich či Crossových čias. Vydierajú celé mesto cez dáta, kontrolujú mestské financie, prístav využívajú pre súkromné účely a systematicky likvidujú každého, kto sa pokúsi klásť odpor.“

„Prečo si prišiel za nami, Michael?“ prerušila ho Juliet, pričom stisla päsť pod stolom. „Ja som položila odznak. Už nie som policajtka. A Jozef si odpykal svoj trest. Splatili sme svoj dlh.“

Carter sa pozrel priamo na Jozefa. „Prišiel som, lebo Vanceová spustila projekt Aegis. A ty vieš, čo to znamená.“

Jozef v sekunde stuhol.

Projekt Aegis bol pôvodný, nikdy nedokončený protokol, ktorý Jozef navrhol ešte v časoch, keď staval základy Čierneho kruhu. Bol to systém, ktorý dokázal bezprostredne prevziať kontrolu nad celou mestskou infraštruktúrou – od semaforov cez kamerové systémy až po bezpečnostné protokoly bankových trezorov. Jozef ho nikdy nespustil, pretože si uvedomil jeho deštruktívny potenciál. Uzamkol ho pod unikátny, dvojitý šifrovací kľúč.

„Ona ten kód nemá celý,“ pošepkal Jozef, pričom mu na tvári vystúpil chladný, taktický výraz, aký Juliet nevidela celé mesiace. „Bez druhej polovice je Aegis len mŕtvy softvér.“

„Už nie je mŕtvy, Jozef,“ povedal Carter a vytiahol z vrecka malú pamäťovú kartu, ktorú položil na stôl. „Vanceová prelomila prvú polovicu pred tromi dňami. A na stanici sa našli tvoje staré záložné záznamy. Ona vie, že druhá polovica šifry neexistuje na žiadnom serveri. Že ju máš v hlave ty.“

V obývačke zavládlo absolútne ticho.

Juliet pozrela na Jozefa. Videla, ako sa v jeho očiach znova prebúdza ten starý, nebezpečný analytik, ktorý vidí svet ako obrovskú šachovnicu. No zároveň v ňom videla strach – nie o seba, ale o ich spoločný život, ktorý opäť visel na vlásku.

Vtom sa zvonku, z malej prístavnej uličky pred ich domom, ozval tichý, no nezameniteľný hluk. Zvuk niekoľkých dieselových motorov, ktoré zhasli presne v rovnakej sekunde. Jozef okamžite vstal zo stoličky a podišiel k oknu. Cez záclonu uvidel tri čierne terénne autá bez poznávacích značiek, ktoré zablokovali prístupovú cestu. Z áut vystupovali muži v taktickom oblečení bez označenia, vybavení zbraňami s tlmičmi.

„Našli ma...“ vyhŕkol Carter s bledou tvárou. „Sledovali ma.“

„Nesledovali ťa, Michael,“ odpovedal Jozef s mrazivým, definitívnym pokojom v hlase, keď siahol pod spodnú dosku jedálenského stola a uvoľnil skrytú poistku. V dreve cvakol mechanizmus a z tajnej priehradky vytiahol dve matné čierne pištole.

Podal jednu Juliet. Ich dlane sa na sekundu spojili. Uvedomili si, že zase sa musia vrátiť k tomu, od čoho sa snažili dostať preč.

„Vanceová vedela, že prídeš za nami,“ pokračoval Jozef a pozrel na Juliet s hlbokým, neporušiteľným citom. „Boli sme pre ňu jediná nevyriešená rovnica.“

Juliet skontrolovala zásobník, natiahla záver zbrane a pozrela na Jozefa s odhodlaním, ktoré popieralo všetok strach.

Mier a pokoj v Cresthavene sa skončili. No tentoraz nebola vyšetrovateľkou a on nebol jej cieľom. Stáli vedľa seba – ako partneri, ktorí boli pripravení brániť svoju slobodu až do posledného dychu.

„Tak čo spravíme, šéfe?“ pošepkala Juliet s jemným, nebezpečným úsmevom.

Jozef sa na ňu pozrel a v jeho očiach sa rozpálil ten známy, mrazivý plameň.

„Ukážeme im, prečo sa WPD aj podsvetie pred nami vždy triasli.“

KAPITOLA 9

Taktický ústup a návrat do tieňov

Sklo na terase prasklo v rovnakej sekunde, ako prvý tlmený výstrel preťal nočný vzduch Cresthavenu. Strela preletela len pár centimetrov od Julietinej hlavy a zavŕtala sa do masívneho dreveného stola. Žiadne varovanie. Žiadne vyjednávanie. Žoldnieri Lidie Vanceovej prišli s jediným cieľom – zlikvidovať hrozbu a vziať si Jozefa.

„Pohyb!“ skríkol Jozef, uchopil Juliet za ruku a strhol ju za obmurovaný stĺp v obývačke.

Michael sa vrhol za kuchynský pult. Taktické svietidlá na zbraniach útočníkov pretínali tmu v dome, zatiaľ čo z dvora prichádzala organizovaná paľba. Vanceovej ľudia nepoužívali pouličnú taktiku ako Daniel Cross; pohybovali sa v presných dvojiciach, ticho a s vojenskou disciplínou.

„Koľko ich je?“ vyprskla Juliet, pričom sa vyklonila a dvoma presnými výstrelmi prinútila prvého muža na terase ustúpiť za zábradlie.

„Šiesti vonku, dvaja na streche,“ odvetil Jozef s mrazivým, chirurgickým odhadom situácie. V ruke držal svoju pištoľ, no jeho oči neustále skenovali priestor. „Chcú nás odrezať od prístaviska. Taktika obkľúčenia. Vedia, že Michael je tu.“

„Ak ma tu dostanú, Sára ma zabije,“ vtipne vyhŕkol Carter za pultom, pričom si kontroloval zásobník.

„To sa nestane,“ odpovedal Jozef. Otočil sa k Juliet a pozrel jej priamo do očí. „Spomínaš si na náš rozhovor vo výsluchovej miestnosti? Hovorievala si, že najlepšia pasca je tá, ktorú protivník považuje za svoju vlastnú výhodu.“

Juliet sa jemne usmiala napriek hvizdu striel nad ich hlavami. „Chceš im nechať dom.“

„Necháme im celú ilúziu.“

Jozef sa presunul k podkrovným schodom, vytiahol zo vrecka malý šifrovací vysielač a pripojil ho k hlavnému ističu domu. Kód, ktorý zadal, aktivoval záložný generátor v suteréne – no namiesto svetla spustil pretlakový ventil na plynovej prípojke pre krb.

„Máme štyridsať sekúnd, kým sa obývačka naplní plynom,“ povedal Jozef ticho. „Michael, pôjdeš prvý cez úzku šachtu v prístavnej dielni. Juliet, kryješ zadok.“

Spoločne sa prebili cez tajný prechod v podlahe dielne, ktorý Jozef vybudoval hneď v prvý mesiac po príchode do Cresthavenu. Keď prví traja žoldnieri vyrazili masívne dvere obývačky a vtrhli dovnútra, jeden z nich rozsvietil taktické svetlo.

Iskra zo spínača zapálila nahromadený plyn.

BUM.

Tlaková vlna výbuchu otriasla celým pobrežným domom. Plamene vyrazili cez okná a strechu, čím v celej uličke nastal absolútny chaos. Dym a tma zahalili prístavné mólo, čo Jozefovi, Juliet a Michaelovi poskytlo dokonalé krytie.

Nasadli do malého, nenápadného motového člna ukrytého pod dreveným prístreškom na móle. Jozef odpálil motor a čln sa ticho rozbehol po tmavých roztrieštených vlnách smerom na otvorený oceán, zatiaľ čo Cresthaven za ich chrbtom horel.

Juliet sedela na korme, v ruke držala zbraň a hľadela na horiaci dom, ktorý mal byť ich bezpečným prístavom.

„Naša minulosť si nás vždy nájde, však?“ pošepkala, keď k nej Jozef pristupoval a položil jej ruku na rameno.

„Nájde,“ odpovedal Jozef ticho. „Ale tentoraz už neutekáme, Juliet. Vanceová spravila zásadnú chybu.

Myslela si, že nás zničí v našom domove. Namiesto toho nás prinútila vrátiť sa na miesto, kde poznáme každý tieň.“

Otočil kormidlo smerom na juhovýchod.

Pred nimi, tridsať kilometrov po pobreží, sa v nočnej hmle rysovala silueta mesta Westhaven. Mesta, kde sa ich príbeh začal, kde Juliet nosila odznak, kde Jozef budoval svoje impérium... a kde ich teraz čakal finálny súboj proti systému, ktorý chcel ovládnuť všetko.